

תת"ע 9789/01/16 - מדינת ישראל נגד שמואל בריז

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 9789-01-16 מדינת ישראל נ' שמואל בריז
בפני כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שמואל בריז

הנאשם

הכרעת דין

1. ראשית דברי:

הנני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

2. נסיבות המקרה:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביום 07/01/16 בשעה 21:05, נהגה ברכבו והניח לנוסע לשבת ברכבו מבלי שהיה חגור בחגורת בטיחות, וזאת בניגוד **לתקנה 83ב(א) לתקנות התעבורה תשכ"א, 1961** (להלן: "**התקנות**"). הנאשם כפר במיוחס לו.

3. דין והכרעה:

אמנם, הציגו השוטר ערן שרר בדו"ח הפעולה (**ת/1**) והמתנדב זאב איצקוביץ' במזכר גרסה אחידה וקוהרנטית לפיה הבחינו במהלך נסיעה מבעד לחלון הימני אחורי כי הנוסע שבאמצע המושב האחורי אינו חגור וכך גם נראה בבירור לאחר עצירת רכבו של הנאשם. יחד עם זאת, העבירה המיוחסת לנאשם הינה עבירת אחריות קפידה, דהיינו עבירה שבה די להוכיח כי התקיים היסוד העובדתי, ואין צורך להוכיח יסוד נפשי של מחשבה פלילית או רשלנות. לעניין זה, **סעיף 22(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977** (להלן: "**החוק**") קובע כי:

"לא יישא אדם באחריות לפי סעיף זה אם נהג ללא מחשבה פלילית וללא רשלנות ועשה כל שניתן למנוע את העבירה. הטוען טענה כאמור - עליו הראיה".

דהיינו, על אף שקיימת חזקה לאשמתו, רשאי נאשם לערער אחר הנחה מקדמית זו, ותהיה לו הגנה טובה אם יעלה בידו להראות כי לא הייתה לו מחשבה פלילית ואף לא רשלנות עת ביצע המעשה, וכן כי עשה כל שלא ידו כדי למנוע. עוד לעניין זה, בע"פ 6043/02 לנדנר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] מיום 19.3.2002 נקבע כי:

...יכול נאשם להתגונן... מפני האשמה בעבירת אחריות קפידה אם יוכיח את שלושת האלמנטים הבאים: א. כי לא ידע (נעדר מחשבה פלילית); ב. כי גם אדם מן הישוב לא היה יודע (נעדר רשלנות); ג. כי עשה כל שביכולתו למנוע את המקרה".

ומן הכלל אל הפרט, עולה כי הנאשם עמד בנטל ההוכחה לתנאי סעי' 22(ב) לחוק ואין עליו לשאת באחריות פלילית במקרה דנן:

ראשית, הנאשם טען נחרצות גם בתגובתו לדו"ח וגם בעדותו, כי בתחילת הנסיעה הנוסע שעימו במושב האחורי היה חגור, וזאת לאחר שביקש ממנו הנאשם לחגור, הבחין כי עשה זאת ושמע את רעש החגירה ורק אז נסע.

שנית, במצב הדברים הנ"ל, בו וידא הנאשם כי הנוסע שעימו חגור, גם האדם הסביר לא היה יודע כי במהלך הנסיעה והמפגש עם השוטרים, לא היה הנוסע חגור. לא מצופה מנהג הרכב לעקוב באופן רציף במהלך הנסיעה כי הנוסע לא מתיר את חגורת הבטיחות ללא כל צורך וללא כל סיבה נגלית לעין, ובטח שלא לאחר הווידוא בתחילת הנסיעה כי הנוסע חגור.

שלישית, שעה שווידא הנאשם כי הנוסע הטרמפיסט שעלה עימו לרכב נחגר כאמור לעיל, ניתן לראותו כמי שעשה כל שביכולתו למנוע את המקרה ותהיה הסיבה במקרה דנן שבגינה לכאורה התיר הנוסע את חגורת הבטיחות במהלך הנסיעה תמוהה ככל שתהיה.

לאור האמור, אינני סבור אף כי אי הבאת הנוסע המדובר כעד הגנה רק מפאת היותו בחו"ל כטענת הנאשם במועד הדיון, דינה לפגוע בנאשם ובגרסתו.

4. סיכום של דבר:

לפיכך, עולה כי עמד הנאשם בנטל ההוכחה אשר בסעי' 22(ב) לחוק בדבר פטור מאחריות פלילית מעבירת אחריות קפידה כגון זו המיוחסת לו במקרה דנן (נהיגה מבלי שנוסע ברכבו חגור בחגורת בטיחות) ולכן, אין עליו לשאת באחריות פלילית לעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, ועל כן יש מקום לזכותו מעבירה זו, וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, ז' ניסן תש"פ, 01 אפריל 2020 בהעדר הצדדים